

ECLI:NL:CRVB:2019:483

Instantie	Centrale Raad van Beroep
Datum uitspraak	30-01-2019
Datum publicatie	14-02-2019
Zaaknummer	18/2025 WMO
Rechtsgebieden	Socialezekerheidsrecht
Bijzondere kenmerken	Hoger beroep
Inhoudsindicatie	Anders dan de rechtbank is de Raad van oordeel dat de brief van 29 april 2016 een besluit is als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Het besluit is aldus onmiskenbaar bedoeld voor de cliënt van appellant en is aan appellant toegezonden in zijn hoedanigheid van gemachtigde. Appellant is zelf geen belanghebbende bij het besluit van 29 april 2016, zodat de rechtbank zijn bezwaar, zij het op andere gronden, terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard.
Vindplaatsen	Rechtspraak.nl ABkort 2019/98

Uitspraak

18 2025 WMO

Datum uitspraak: 30 januari 2019

Centrale Raad van Beroep

Meervoudige kamer

Uitspraak op het hoger beroep tegen de uitspraak van de rechtbank Limburg van 5 maart 2018, 16/3065 (aangevallen uitspraak) en het verzoek om schadevergoeding

Partijen:

[appellant] te [woonplaats] (appellant)

het college van burgemeester en wethouders van Weert (college)

PROCESVERLOOP

Appellant heeft hoger beroep ingesteld.

Het college heeft een verweerschrift ingediend.

Appellant heeft nadere stukken ingediend.

Bij brief van 19 november 2018 heeft de Raad aan appellant te kennen gegeven dat hij vooralsnog geen reden ziet om de door hem genoemde persoon als getuige op te roepen.

Het onderzoek ter zitting heeft plaatsgevonden op 19 december 2018. Appellant is verschenen. Het college heeft zich laten vertegenwoordigen door mr. drs. R.L. Poot.

OVERWEGINGEN

1. De Raad gaat uit van de volgende feiten en omstandigheden.

- 1.1. Bij uitspraak van 24 februari 2016 (ECLI:NL:CRVB:2016:616) heeft de Raad met toepassing van artikel 8:72, derde lid, aanhef en onder b, van de Algemene wet bestuursrecht (Awb) aan [naam] een woonvoorziening toegekend in de vorm van een persoonsgebonden budget (pgb) van 140.498,21. Appellant was destijds en is nog altijd professioneel gemachtigde van [naam] .
- 1.2. Op 29 april 2016 heeft het college een besluit genomen ter uitvoering van de uitspraak van 24 februari 2016. In dit besluit is bepaald dat voor deze voorziening een eigen bijdrage verschuldigd is en welke regels gelden bij de verstrekking van het pgb. In de tekst van de brief is onder meer opgenomen: " () Op 24 februari 2016 heeft de Centrale Raad van Beroep uitspraak gedaan in hoger beroep inzake de woningaanpassing van [naam] . Daarbij heeft de Raad onder r.o. 4.9. bepaald dat aan u een maatwerkvoorziening () wordt verstrekt van 140.489,21.()"
- 1.3. Appellant heeft op persoonlijke titel bezwaar gemaakt tegen dit besluit. Daarbij heeft hij te kennen gegeven geen bezwaar te hebben tegen de toekenning van 140.498,21 aan zijn persoon, maar dat alle gestelde voorwaarden dienen te vervallen.
- 1.4. Bij besluit van 23 augustus 2016 (bestreden besluit) heeft het college het bezwaar van appellant ongegrond verklaard. Het college heeft hieraan ten grondslag gelegd dat appellant had moeten begrijpen dat de maatwerkvoorziening niet voor hem bedoeld was, maar voor zijn cliënt en dat het

besluit hem was toegezonden in zijn hoedanigheid als gemachtigde.

2. Bij de aangevallen uitspraak heeft de rechtbank het beroep van appellant gegrond verklaard, het bestreden besluit vernietigd en het bezwaar niet-ontvankelijk verklaard, waarbij is bepaald dat de uitspraak in de plaats treedt van het vernietigde bestreden besluit. Daartoe is overwogen dat de ontvankelijkheid van het bezwaar ambtshalve beoordeeld moet worden en de brief van 29 april 2016 geen besluit is in de zin van artikel 1:3 van de Awb. Deze brief is niet gericht op rechtsgevolg, omdat het onmiskenbaar is dat aan appellant geen pgb is toegekend. Hij had als professioneel gemachtigde moeten begrijpen dat de adressering en aanhef foutief waren en het college enkel bedoeld heeft hem te informeren over de afhandeling van het pgb van zijn cliënt.

3. In hoger beroep heeft appellant zich tegen het oordeel van de rechtbank gekeerd. Hij stelt zich onder meer en kort samengevat op het standpunt dat uit de inhoud en de vorm blijkt dat het besluit zich richt tot appellant en rechtsgevolgen heeft. Verder is aangevoerd dat de rechtbank vooringenomen heeft gehandeld en dat formeelrechtelijke gebreken kleven aan de uitspraak. Tot slot is verzocht om schadevergoeding.

4. De Raad komt tot de volgende beoordeling.

4.1. Appellant heeft verzocht om de voorzitter van de kamer van de rechtbank die de aangevallen uitspraak heeft gedaan als getuige op te roepen om uitleg te geven over de gang van zaken, zowel materieel- als formeelrechtelijk. Dit verzoek is op 19 november 2018 vooralsnog afgewezen. Appellant heeft zijn verzoek niet nader toegelicht. Omdat de Raad niet inziet dat de verklaring van de voorzitter noodzakelijk is voor de vaststelling van de relevante en in geschil zijnde feiten wordt dit verzoek definitief afgewezen.

4.2. Anders dan de rechtbank is de Raad van oordeel dat de brief van 29 april 2016 een besluit is als bedoeld in artikel 1:3, eerste lid, van de Awb. Dit besluit ziet onder meer op de voorwaarden verbonden aan het aan de cliënt van appellant toegekende pgb, bedoeld voor aanpassing van de door deze bewoonde woning. Het besluit is aldus onmiskenbaar bedoeld voor de cliënt van appellant en is aan appellant toegezonden in zijn hoedanigheid van gemachtigde. Appellant is zelf geen belanghebbende bij het besluit van 29 april 2016, zodat de rechtbank zijn bezwaar, zij het op andere gronden, terecht niet-ontvankelijk heeft verklaard. Aan het bespreken van hetgeen overigens door appellant is aangevoerd komt de Raad niet toe.

4.3. Het vorenstaande betekent dat het hoger beroep van appellant niet slaagt, dat de aangevallen uitspraak, met verbetering van gronden, zal worden bevestigd en dat het verzoek om veroordeling tot vergoeding van schade zal worden afgewezen.

5. Voor een veroordeling in de proceskosten bestaat geen aanleiding.

BESLISSING

De Centrale Raad van Beroep

- bevestigt de aangevallen uitspraak;

- wijst het verzoek om veroordeling tot vergoeding van schade af.

Deze uitspraak is gedaan door D.S. de Vries als voorzitter en L.M. Tobé en N.R. Docter als leden, in tegenwoordigheid van I.G.A.H. Toma als griffier. De beslissing is uitgesproken in het openbaar op 30 januari 2019.

(getekend) D.S. de Vries

De griffier is verhinderd te ondertekenen.

IJ